

CEVDET KARAL

BUNU BİLMEZSİN SEN

Böyle dokun ve derimin altında bul kendini
Elinden rüzgâr tutmuş bir bahçeden geçen keman sesleri
Gel sevgilim ağlat sevdiğini

Ben sensin bir olmak da ne
İçinden ağlayanın sesi duyulmaz ki başka yerde
Her şey bak nasıl da bir başka şeyin içinde
Dallar kalbimin rüzgâr dilimin ve tüyler göğün içinde
Ve bir şeyin içindeki her şey bir keman sesinde

Bir keman sesinin içinde
Çatlayan bir cam sesi, o da elimde
Camdan şemsiyelerin kırıkları bir de

Ben seninim ama bunu birden düşünme
Buna birden değil yavaşça inanalım istersen
Sen, o benim
Geldim bak işte
Ama şuradaki şu ölü serçe niye

Bir şelale düşer, düşer, o hep o düşüşün içinde
Toplayıp mumları kiliseye verdim
Eve geldiğin o günün ertesinde
Ayrı kalan bir şey var hep içimizde
Ben seni bir ezan sesinde bekledim
Sen beni bir çan sesinde bekle

Toplarım ben sevenlerin sevgisini
Toplarım birbirine eklerim de
Bir tohumun topraktaki direnci
Yanında nedir ki hepsi

Her şey düzelir, düzelir mi her şey, düzelir
Senin istediğin gibi ve benim
Unutulur bunlar tamam kötülüktü ettiğim
Davetiyeler, provalar, masalar, sandalyeler
Ve beyazlar, açılan katlanan beyazlar
Günler üstüme gelen kaya parçaları
Hayır değildi
Sana söylemedim
Üç günün üç akşam öncesinde
Üstümde seninle kaç gök yer değiştirdi

Ben bir şarkıyım bunu bilmezsin sen
Pencerenden içeri yalnız bir yarısı giren
Ne yapsam dışarıda kalıyor diğer yarım
Ne etsem